

f. Eks. en Lov om forsømte Børn. Det er en aldeles fortræffelig Lov, men den fremkom ikke paa Ministerens eget Initiativ. Den fremkom først, da den forhenværende Justitsminister Goos under Behandlingen af Forslaget om et Tillæg til Strafferetsplejen viste de Herrer, at det ikke gik an at ophæve Straffen for Børn uden samtidig at sige, hvad der skal gøres ved de forbyderisk anlagte og forsømte Børn. Saa kommer først Loven, i øvrigt en Lov, der i det væsentlige er identisk med Kommissionens Forslag og med det Forslag, forhenværende Minister Goos selv har lagt paa Tingets Bord. Jeg siger for saa vidt intet mod det nævnte Forslag, men det var jo egentlig ikke det, man havde ventet. Man havde ventet, at de Herrer selv havde haft noget paa Hjerte, at de f. Eks. vare komne med en Løsning af Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet, hvad der er stor Trang til, ligesom ogsaa af Husmandsspørgsmaalet. Nej, det er der ikke kommet noget af. Vi have ikke hørt, hvad de Herrer egentlig ville. De have intet Initiativ, ingen Villie. Det gælder selv paa de Punkter, hvor meget vilde kunne gennemføres. Jeg kan nemlig forsikre de Herrer om, at Højre vil hjælpe til af alle Kræfter, hvis det er virkelig gode Reforme, man vil gennemføre.

Men Regeringen kan kun siges at have vanskeliggjort saadanne Reformers Gennemførelse, og det ikke mindst ved at kaste Forslaget om kommunal Valgret paa Tingets Bord. Det blev jo endog af det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) slaet fast i Gaar, at dette Forslag er noget afgørende, noget stort, der skal fremmes fremfor alle andre Forslag. Men jeg siger, at naar De gøre det, lægge De Hindringer i Vejen for de egentlige Reforme, og det, der forarger mig ved den Sag, er, at jeg har paa Fornemmelsen, at de Herrer ikke personlig i den Grad ere overbeviste om, at denne Reform er den, der haster mest. De have jo selv anerkendt, at de kommunale Raad, vi have, i det store og hele ere nogenlunde gode. Og hvad der for saa vidt ogsaa forarger mig noget, er, at de Herrer have sendt Forslaget op til Landstinget i en Façon, som de vide, at Landstinget ikke vil og ikke kan antage, og som de heller ikke selv ønske, idet de have givet Tyende og gift Kvinde Valgret, og det blev gjort uden Udvalgs Nedsættelse. Altsaa i Stedet for at fremme de virkelige Reforme, som vi alle kunde samles om, og som maaske kunde give Ministeriet Deutzer et Navn og sikre det mod en

altfor hurtig Forglemmelse, tage de Herrer i doktrinær Blindhed det første det bedste og sige som saa: Vi kunne ikke give dem noget af vort eget, men nogen Valgret kunne vi i ethvert Fald give dem.

Med Hensyn til Retsreformen har det været et almindeligt Ønske, at den skulde gaa igennem, og man har i hvert Fald ventet, at man fra Justitsministerens Side skulde give en Antydning af, hvorledes denne Sag skulde løses, ud over blot det at tage det Lovforslag, som han fandt, da han blev Minister. Man kunde tænke sig, at en Fremskridtsmand som den højtærede Justitsminister i højeste Grad fulgte med, hvad der skete i Udlandet. Og jeg var vis paa, at en saadan Mand vilde have overvejet hele den Bevægelse, der har været fremme i Udlandet for at give civile, kyndige Lægmand Lejlighed til at ytre sig paa den civile Retsplejes Omraade, medens der er en modsat Bevægelse paa den kriminelle Retsplejes Omraade, hvor man siger, at ukyndige Lægmand ikke ere den bedste Garanti for en retfærdig Dom. Nu have vi jo for nylig i England haft den store Beckske Sag, som maaske kan være en Forsmag for de Herrer i denne Retning. Men vi have i Stedet for noget nyt og godt faaet det samme Forslag, som Ministeren forefandt, og nu ved den højtærede Minister, at hvis man virkelig vil have en Retsreform, er der mange Punkter, hvor Landstinget kunde bringes til at give efter i det Øjeblik, Ministeren vilde rette sig efter sine egne inderligste Ønsker og efter mange Medlemmers Ønsker i dette Ting, nemlig at opgive Nævningerne, da de to Ting nu en Gang ikke kunne blive enige om dem, og saa til Gængæld faa Landstinget til at give efter paa de mange Punkter, hvor det er nødvendigt, at Tinget giver efter. Hvis man havde gjort det, havde vi kunnet naa et Resultat, men det ville de Herrer ikke, og det tør de ikke.

Sagen er, at dette Venstrereformparti og Ministeriet, som officielt skal staa som en Bom mod Socialdemokratiet, i Virkeligheden begge lide af to Ting, som ere lige gale: Socialistforskrækkelse og Socialistfrygt; paa den ene Side tro de, at Socialisterne ere skadeligere, end de ere, og paa den anden Side tro de, de ere mægtigere, end de egentlig ere. Jeg kan forsikre for, at de ikke behøve at tage det Hensyn til Socialdemokraterne. Naar de fastholde Nævningerne, gøre de det kun af Frygt for Socialdemokraterne (*Anders Nielsen*: Hvad Forskel er der paa Socialistforskrækkelse og Socialistfrygt?). Det skal jeg